

[Tang Sørensen]

Afslutningsvis vil jeg gerne sige, at det, der er behov for for at løse den økonomiske krise, det, der er behov for for at løse den sociale krise, det, der er behov for for at løse arbejdsløshedsproblemet i Fællesskaberne, er, at der føres en ekspansiv politik, at man tager fat på at løse de problemer, som er dybt alvorlige, og lader være med at ofre alt for megen tid på de mindre væsentlige områder, hvad jeg synes der har været tendens til inden for de sidste par år. Man skal virkelig tage perspektiverne i brug, tage den formålsparagraf, som jo er i Romtraktaten, i brug, kaste visionerne lidt længere ud og komme i gang med det dybere liggende arbejde. Så tror jeg, at man vil få held til at løse de alvorlige problemer, som Fællesskaberne i dag er løbet ind i.

Erhard Jakobsen (CD):

Jeg har med glæde noteret, at udenrigsministeren og dermed regeringen fremlægger en om ikke ydmyg så i hvert fald beskeden tilnærmelse til dette store job. Jeg har oplevet mange forskellige udenrigsministre, der ved deres tiltræden i EF har holdt nogle vældige taler og stillet en masse i udsigt, men vi sidder nede i salen og griner ad det, fordi vi ved, at der går måske 5 måneder alt i alt fra det tidspunkt, hvor den tale holdes, til vedkommende ikke har noget med det at gøre. Derfor synes jeg, det er klædeligt netop for en dansk minister at holde sig på jorden i de her ting med blik for, hvad der er af opgaver, og prøve at finde frem til, hvor det er, vi er i stand til at gøre noget i den tid, der er.

Jeg er selvfølgelig også glad, når jeg prøver at genkalde mig i erindringen, hvad Kommissionens formand sagde i sin tale i februar måned 1982 til Parlamentet. Jeg finder stor overensstemmelse mellem de opgaver, Gaston Thorn pegede på, de midler, der skulle bringes i anvendelse, og det, ministeren her siger at han vil prøve, Danmark vil prøve, i Ministerrådet at få lagt vægt på.

Det gælder også beskæftigelsen. Det er da udmærket, at Danmark her vil tage et initiativ, men det er sådan set allerede taget. Parlamentet har allerede i flere samlinger stærkt understreget betydningen af en EF-indsats som baggrund for at gøre noget ved beskæftigelsen i medlemslandene, og jeg siger udtrykkeligt: en EF-indsats. Der tror jeg nok at

ministeren skal klargøre os: hvad er det, regeringen ønsker? Er det en blot og bar henstilling til de forskellige lande om at prøve at gøre lidt mere, eller er det virkelig et ønske om at stille midler til rådighed, få EF-institutionen til at prøve at gøre noget? Det vil CD meget stærkt opfordre til. Vi tror nemlig, at foranstaltninger iværksat af EF – jeg tænker på regionalfondene, jeg tænker på den sociale fond, det skal jeg ikke definere nærmere, der ligger mange planer, det er allerede ført frem – vil have langt større virkning end det, det enkelte land på nationalt område måtte foretage sig.

Men så ryger vi ind i det, hr. Christopheren var inde på, nemlig at så holder momsgrænsen nok ikke. Vi kan glæde os over, at den holder i år, for ellers fik Danmark og landbrugsudgifterne på pukkelen, men den holder nok ikke i fremtiden, og den bør nok ikke holde. Det er sådan set lidt af en parodi, at efter at vi har haft EF i 25 år, er EFs budget på 0,8 pct. – altså under 1 pct. – af medlemslandenes bruttonationalprodukt, mens det nationale budget i visse lande er på 50 pct. af landets nationalprodukt. Så ringe en rolle tildeler man EF at spille. Jeg vil igen understrege, at set med vore øjne må man altså sige, at mens det ikke er muligt for det enkelte land, som det hedder i det morsomme sprog, at trække sig selv op ved hårene, så er det nok muligt for EF at trække landene op ved hårene eller på anden måde. Den koncentrerede indsats over EFs budgetter, tror jeg, ville have en vældig stor betydning. Det beder jeg om. Jeg har formuleret et par spørgsmål til sidst, som jeg beder om at få helt konkret svar på fra ministerens side.

Danmark skal yde sit beskedne bidrag, forstår jeg på ministeren, til at udvide Fællesskabet i bredden i hvert fald, og i modsætning til, hvad den seneste taler var inde på, vil jeg bede ministeren om at være en varm fortæller i første omgang for Spaniens indtræden. Jeg synes, vi bør udnytte enhver lejlighed til at vise vor beundring for, hvad disse, skal vi sige nyfødte spanske politikere har været i stand til at præstere med deres konge i spidsen i og for sig i løbet af så få år. Det bør fremtvinge beundring i alle de andre lande. Når de – smigrende for EF – ønsker en tiltræden, fordi de mener, det styrker deres demokrati, så skal vi gøre alt, hvad vi kan, for at bringe dem ind i det demokratiske fæl-